

ЛОТТИ В ЧАРІВНІЙ ЗООКРАМНИЧЦІ

МАГІЯ СОБАК:
перше закляття
Голлі Вебб

З англійської переклала Надія Хаєцька

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

РОЗДІЛ 1

Лотті Грейс застебнула гудзики на новому червоному шкільному кардигані та з надією подивилася у дзеркало в гардеробі. Усе було *не так* і погано.

— Він великуватий, цей червоний... джемпер, — сказав гречний голосок із відчутним французьким акцентом. Лотті обернулася і побачила Софі, яка хмурилася на неї, несхвально зморщуючи темну мордочку. Цуценя любило, щоб дівчинка була одягнена як слід.

— Кардиган. Так, я знаю. Дядько Джек купив усе це в крихітному магазинчику вниз вулицею, де продають шкільну форму, і, схоже, підібрав не той розмір. Добре, хоч туфлі лишилися в мене з іншої школи. Шкода лише, що в Нетербридж-Гілл нам не дозволяють носити штани, як у попередній школі. Ця спідниця — просто жах.

Лотті з огидою смикнула за сіру тканину.

— Покрутись, — зажадала Софі. Вона сиділа на ліжку Лотті й спостерігала за дівчинкою, як журналістка на показі мод. Такса чмихнула. — Ну, як скажеш, могло бути й гірше. Принаймні червоний колір пасує до твого темного волосся. — Вона зістрибула з ліжка та обійшла Лотті. — Якщо хочеш,

можу випадково вкусити тебе за спідницю. Вона не *chic**.

— Тоді, Софі, мені, напевно, доведеться ходити до школи у рваній спідниці. Не уявляю, щоб дядько Джек купив мені іншу. Він зрозуміє, що ти зробила це навмисне.

Лотті підняла Софі, й чорна шерсть такси налипла на новий кардиган, але дівчинку це не хвилювало.

Щоразу, коли Лотті брала Софі на руки, її переповнювало щастя. Минуло лише два тижні, відколи вони із Софі виявили чарівний зв'язок одна з одною. З таким фамільяром, як Софі, Лотті відчувала, що їй під силу майже все. Упевненість такси та її задиркуватий французький здоровий глузд стали практично частиною самої дівчинки й дуже допомагали їй упоратися із хвилюванням щодо нової школи.

Лотті жила в «Зоокрамниці Грейсів» уже шість тижнів. Наприкінці канікул вона мала поїхати додому, повернутися до старої школи, але мамина робота у Франції стала постійною. Якби не нова школа, не туга за мамою та старими друзями, Лотті була б рада залишитися. Крамниця дядька Джека стала для неї найдивовижнішим місцем. Лотті була в захваті з перших днів, ще до того, як зрозуміла, що це за місце насправді. Пізніше вона дізналася, що «Зоокрамниця Грейсів» — не звичайний зоомага-

---

* Шикарна (*фр.*).

зин: тут продають тварин, які вміють розмовляти й знають різні чарівні трюки та секрети.

Наче бракувало для неї див, але згодом дядько Джек розповів Лотті дещо важливіше. Колись ця крамниця була її домом. Вона народилася тут, коли її мама й тато жили в Нетербриджі. Її батько, Том, був бізнес-партнером дядька Джека. І володів таким самим магічним даром спілкування з тваринами, як і дядько. Лотті зовсім не пам'ятала цього, тільки іноді нізвідки з'являлися дивні спогади, як тоді, коли вперше зайшла до цієї спальні з рожевою в горошок постільною білизною та фіранками й відчула щось на диво знайоме.

Коли Лотті жила тут із батьками, її мама навіть не помічала чарівних подій, що відбувалися у крамниці. Лотті не могла зрозуміти чому: ще до того, як Софі відкрила їй секрет, дівчинка бачила й чула дивні речі, які змушували її замислюватися, що ж відбувається. Як її мама могла не помічати цього?

— Лотті! — гукнув її двоюрідний брат Денні, піднімаючись сходами. — Лотті! Телефон! Твоя мама!

Дівчинка та Софі кинулися вниз сходами, щоб вихопити в нього телефон.

— Нічогенький *прикид*, Лотті... — хмикнув Денні, простягаючи телефон. — Стильненько.

Лотті висунула язика.

— Ти вже приміряв свій? — запитала вона солодкувато. — Твій татко купив його разом із моїм,

і закладаюся, твого розміру він теж не знає. Він казав тобі щось про «на виріст»?

Денні на мить закліпав, а потім поспішив сходами вгору, до своєї кімнати, під хихотіння Лотті та кумедні горлові звуки Софі.

— Лотті? — протріщав із телефона голос її матері. Лотті поспішно сіла на сходи й приклала слухавку до вуха.

— Пробач, мамо, я просто говорила з Денні.

— Усе гаразд, Лотті, я просто дзвоню побажати удачі на завтра.

— Дякую, — скривилася Лотті.

— Та ну, Лотті, можливо, буде весело! — з надією сказала мама.

Лотті косо глянула на Софі, яка сиділа сходинкою вище, впершись носом у плече дівчинки. Її мама завжди була вперто життєрадісною в таких випадках. А от Лотті вважала за краще бути трохи песимісткою, тоді може вийти приємний сюрприз.

— Мамо, я ж там *нікого* не знатиму. Це наче втілення мого найгіршого кошмару!

— Пробач, Лотті, — зітхнула мама. — Я просто намагалася підбадьорити тебе.

— Усе гаразд, — пробурмотіла Лотті. — Можливо, за кілька днів усе мине.

«Будь ласка...» — подумала вона у розпачі.

Лотті лежала на ліжку, задумливо перебирала волосся і зрідка зітхала, дивлячись на шкільну форму, що

висіла на дверях. Дзвінок від мами нагадав Лотті, як два тижні тому та приїжджала із Франції. Це вперше мама повернулася до Англії, відколи переїхала на роботу в Париж, і все було чудово. Лотті досі сумувала, що її мама так далеко, але тепер впоратися із цим було легше.

Коли вони із Софі вперше виявили, що їхні здібності поєднуються, то використали їх, щоб здійснити неймовірну, схожу на сон подорож до Парижа, аби відвідати маму. Лотті з тугою дивилась у вікно маминої квартири й бачила, як сильно мама сумує за нею і як намагається дбати про неї. Дівчина обняла маму й сказала, що все гаразд і вона все розуміє, але оскільки друзі були там завдяки чарам, зовсім не чарівна мама не побачила Лотті. Утім саме після цього візиту жінка влаштувала поїздку, щоб побути з Лотті, отож, мабуть, щось таки відчула.

Було дивно бачити маму в крамниці. Але найдивніше, що та не могла бачити половину тварин і постійно питала, чому всі клітки порожні.

Навіть коли легковажні мишки-балакухи забували поводитися тихо й вели смішливі розмови в неї на очах, жінка, здавалося, нічого не чула. Або потирала вуха й казала, що, мабуть, утомилася. Мишам це здавалося частково кумедним, а частково — обурливим. Мишки обожнюють увагу й не терплять, коли їх ігнорують. Вони вмовили Горація, старого та буркотливого африканського сірого папугу, вивчити рингтон мобільного

мами Лотті та час від часу виконувати його. Жінка була залежна від телефону й чекала на кілька важливих дзвінків із роботи, тому завжди гарячково рилася в сумці, діставала мобільний і здавалася дуже розгубленою, коли дзвінок різко припинявся. Дійшло до того, що вона подзвонила в телефонну компанію й поскаржилася, що в неї зламався телефон. Тоді миші ледь не вивалилися з клітки від сміху. Вони сказали, що це варте тижневої порції їхнього соняшникового насіння, яке Горацій зажадав як плату.

Дивно, але мама добре ладнала з Аріадною, подружкою дядька Джека, яка виявилася відьмою. Лотті дуже переймалася через це, адже Аріадна навчала її магії, а вони дуже зблизилися. Дівчинка так хотіла, щоб Аріадна сподобалася мамі, але вважала, що чаклунство Аріадни не поєднуватиметься з маминим прагматизмом. Навіть їхній одяг суттєво відрізнявся. Аріадна любила довгі, пишні, циганські спідниці, *багато* прикрас і чорну підводку, а мама Лотті віддавала перевагу брючним костюмам чи, за потреби, дуже стильним, випрасуваним джинсам. На першій зустрічі мама Лотті трохи шоковано зиркнула на Аріадну (Лотті гадала, що, мабуть, через чорні мереживні рукавички), але вже через п'ять хвилин вони весело базікали.

Лотті підозріло витріщилася на Аріадну, почувши, як мама запитувала її, де та дістала свої чорні сережки-підвіски. Мама ніколи нічого такого